

ပုဏ္ဏား

အဲဒီလိုနဲ့...သူတို့နဲ့...
ကိုယ်နဲ့

NYLON

အခန်း(၁)

ခြံတံခါးရဲ့ ပုံစံကို မြင်လိုက်ရကတည်းက “တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေခဲ့ပြီ”. . .ဆိုတာကို ကြိုတင်သဘောပေါက်လိုက်မိပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်မျှော်လင့်လာခဲ့သော ခြံတံခါးဟာ. . .သံကြိုးခပ်ကြီးကြီး တစ်ချောင်းနှင့် အထပ်ထပ် တုပ်နှောင်ကာ သော့ခလောက်ကြီးတစ်ခုပါ အပြီးခတ်ထားရမည့် တကယ့်ကို အလုံပိတ်. . .။ ကိုယ့်လက်ထဲက သော့အချောင်းပေါင်းများစွာ ပါဝင်သော သော့တွဲကြီးထဲမှ သော့တွေကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ထိုးစမ်းကြိုးစားကာ ဖွင့်လှစ်နိုင်ပါမှ . . .လိုအပ်ရင် စက်ဆီလေး ချောဆီလေးပါ လောင်းထည့်ပြီး ကြေး(ဂျိုး) ချွတ်နိုင်ပါမှ . . .ဟု သာ ထင်ထားမိခဲ့တာလေ. . .။

သော့တွဲကြီးကိုသာမက စက်ဆီဘူးကလေးကိုပါ အဆင်သင့် ထုတ်ကိုင်ထားမိရက်ပြီးသား ဖြစ်နေသော ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်သဘောတကျကြီးနှင့် “တဟားဟား” ရယ်လိုက်မိပြီးမှ . . . လူသူမမြင်နိုင်ခင်မှာ ထိုအရာများကို အမြန်ပြန်ဖွက် သိမ်းလိုက်ရပါတော့သည်။ ပြီးလျှင်တော့. . . ဒီခြံတံခါးဝရဲ့ ထိပ်မှာ မကြာသေးမီ အချိန်ကလေးကမှ အသစ်တပ်ဆင်ထားဟန်တူသော ကြေးခေါင်းလောင်းငယ်လေး တစ်လုံးကိုသာ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး တီးခတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုကို. . .ကိုကို. . .။ ခင်ဗျားကတော့ ဘာလုပ်လုပ် ဒီလိုပဲ အလွဲလွဲ အချော်ချော်နဲ့ ချည်း. . .။ ခုလည်း ပဲ. . . “ငါမရှိတုန်း ငါ့အိမ်မှာ

သွားနေပြီး အိမ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးထားစမ်း ဖိုးမိတ်...
” ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို ကျွန်တော့်အပြင်. .ဘယ်သူတွေကိုများ
ခင်ဗျားလျှောက်ပြောထားမိသေးလဲ ကိုကိုရာ...။

စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမဲ့လူက မရှိ. . .။ အိမ်ကြီးက ဖုန်တထောင်း
ထောင်း ပင့်ကူမျှင်တွေ ပိုးအိမ်တွေနဲ့ . . .ခြံထဲက မြက်တွေက ခြောက်
သွေ့၊ အပင်တွေက ညှိုးရော်. . .။ ခြံတံခါး မကြီးကို ခတ်ထားမည့်
သံကြိုးကြီးကြီးနှင့် သော့ခလောက်ကြီး ကြိုတင်မျှော်လင့်ချက်တွေလေ.
. .။ ခုတော့ဖြင့် အဲလိုမျိုး တစ်ခုမှ လည်း ဟုတ်မဲ့ပုံ မရပါလား...။

“ဂလောင်...ဂလောင်...ဂလောင်”

ကိုယ်မျှော်မှန်းထားသလိုတော့ မဟုတ်...ထူးတော့ ထူးခြားနေပေမဲ့
လူသူရိပ်ယောင်ကလည်း ခုထက်ထိ မမြင်ရသေးတာမို့. . .ကြေးခေါင်း
လောင်းလေးကို ခုနကထက်ပိုပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြီး အဆက်မပြတ်
တီးခတ်လိုက်စဉ်...

“လာပြီ...လာပြီ...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ...”

“ကြားတယ်ဗျို့...ကြားတယ်...အဲဒီလောက်တော့လည်း မပင်းသေး
ဘူး...”

“ခေါင်းလောင်းတော့ ပြုတ်ထွက်တော့မှာ ပါပဲတော်...တကတဲမှ ပဲ
”

ပြန်ကြားလိုက်ရသော အသံသည် သုံးသံ...။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြ
စ်သော်လည်း သုံးနေရာဆီမှ ...။ ပြီးကျတော့ မိန်းမသံချည်း...။ ပြီးကျ
တော့ အေးအေးဆေးဆေး... ညင်ညင်သာသာရယ်လို့ လည်း တစ်သံမှ
မပါ...အားလုံးဟာ စိတ်မရှည်၊ စွာလန်၊ ရန်ထောင်သံချည်း။ ဗုဒ္ဓေါ...။

များ မကြာလိုက်ခင်မှာ ပင် ထိုသုံးသံဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ရှေ့မှောက်သို့ ပြိုင်တူပင် ရောက်ရှိလာကြပါတော့သည်။ ။

“ဒီလောက်တီးနေတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံကို နင်တို့ မကြားကြဘူးလား... ငါ့မှာ အလုပ်ကြီးတစ်ဖက်နဲ့ ပြေးထွက်လာရတာ...”

“ကြားတယ်ဟေ့... ကြားတယ်... လူကို အမြဲနားပင်းနေမဲ့ မိန်းမပဲလို့ ထင်မနေကြနဲ့... နင်တို့ အလုပ်ရှိသလို... ငါလည်း အလုပ်ရှိတာပဲ...”

“ငါကပိုဆိုးသေးတယ်... ဟိုးအပေါ်ထပ်မှာ ရောက်နေတာ... ကြားကြရင်လည်း ကြားတဲ့ အလျောက် ပြေးပြုထွက်ကြည့်ကြပါတော့လား... ခေါင်းလောင်းက နင်တို့ ဝယ်တပ်ထားတာ မဟုတ်တိုင်း... ပျက်စီးရင်လည်း အရေးမကြီးပေါင်ဆိုတဲ့ ဟာမတွေ... တော်တော်တွက်ကတ်ကြတဲ့ ဟာတွေ...”

“နင်တို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ သွားလောက်ပြီ ထင်လို့ ပေါ့ဟဲ့...”

“ငါတောင်ကြားတာ နင်တို့ က ငါ့ထက် အရင်ကြားပြီး သွားဖွင့်ပြီး လောက်ပါပြီလို့ ထင်တာကိုး...”

“အေး... အေး... အဲဒီလိုပဲ အထင်တွေနဲ့ အမြဲကပ်နေကြ...”

“နင်ကျတော့ မကပ်လို့ လား...”

“ဟေး...”

ဘယ်လိုဟာတွေမှန်းကိုမသိ... ခြံတံခါးကိုတော့ ခုထက်ထိ ဖွင့်မပေးကြသေးဘဲ ကိုယ့်ကို ငုတ်တုတ်ကြီး ပစ်ထားကာ... သူတို့ ဟာနဲ့ သူတို့ ရန်ဖြစ်တိုးမပေါက် ဖြစ်နေကြတာကို ဆက်လက်ပြီး သည်းမခံနိုင်

တော့တဲ့ အဆုံး “ဟေး” ခနဲ အကျယ်ကြီး ကြားဖြတ်အော်ပစ်လိုက်သော အခါ ကျမှ ပင် သူတို့ ချင်း ဖြစ်နေကြတာက တိခန့်ရပ်ကာ ကိုယ့်ဘက် လှည့်လာကြပြီး...

“ဘာတုံး...ဘာကိစ္စလဲ...”

“ခြံတံခါး ဖွင့်လေ...”

“အောင်မာ ...ဘယ်သူမှန်းမသိ...ဘယ်ဝါမှန်းမသိ...”

“ဒါဆိုရင်လည်း သိအောင်မေးလေဗျာ. . .ခြံရှေ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာရင် ဒီလိုပဲ

ပစ်ထားပြီး ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ်တွေပဲ အချီအချဖြစ်နေကြလို့ ရပါမလား...ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲ

ဆိုတာ မေးမြန်း။ ခြံတံခါးဖွင့်၊ အိမ်ထဲဝင်...”

“အို. . .အို. . .နောက်ကိစ္စတွေက နေပါဦး. . .ဘယ်သူလဲဆိုတာသာ အရင်ဖြေပါ...”

“မိတ်ဆွေ...”

“ဒီမှာ ...မိတ်ဆွေလား ရန်သူလား ဆိုတာ နောက်မှ သာ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်တွေ အကဲခတ် ဆုံးဖြတ်မယ်. . .ရှင်ပြောစရာ မလိုဘူး. . .ပြောတိုင်းလည်း တစ်ခါတည်း ယုံပစ်မဲ့အစားတွေ မဟုတ်ဘူး. . .”

ခက်တော့နေပြီ...။

“ကဲ...ပြောလေ...ရှင်နာမည်...”

“မိတ်ဆွေပါ ဆိုမှ ဗျာ...”

“အဲလိုပြောတိုင်း...တန်းမယုံပါဘူးလို့ ဆိုနေ...”

“ဟဲ့ နေဦး...မိတ်ဆွေ...မိတ်ဆွေ...ဟဲ့...သူက မိတ်ဆွေပဲ...ဟုတ်မယ်...ဟုတ်မယ်...ငါသိတယ်”

“ဘာလဲ...နင်က ဘယ်လောက်များ တော်နေလို့ ခုမှ မြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆွေလား...ရန်သူလား...တန်းသိနိုင်ရတာလဲ...လုပ်မနေနဲ့...”

“ဟဲ့...ငတုံးမ...ငမေ့မ...မိတ်ဆွေလေ မိတ်ဆွေ...”

မိတ်ဆွေဆိုတာ မသိတော့ဘူးလား...နင့်ကို သူကရန်သူလား...မိတ်ဆွေလား ခွဲပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ... မိတ်ဆွေ ဆိုတာကိုကသူနာမည်ပဲဟာနင်မှတ်မိတော့ဘူးလား. . .မိတ်ဆွေဆိုတာလေ. . .ကိုကိုကြီးရဲ့...”

ထိုကောင်မလေးရဲ့ စကားမဆုံးခင်ပင် ကျန်နှစ်ယောက်က “ဟယ်” . . .ဟု ဝိုင်းအော်ပစ်လိုက်ကြကာ . . . ထိုကောင်မလေးကပဲ မိတ်ဆွေရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လက်ညှိုးနှင့် တည့်တည့်ထိုးကာ...

“မိတ်ဆွေအစစ်နော်...”

“ရော်...ကဲ...ကဲ...ဖွင့်ပါဦး...အိမ်ထဲကျမှ မှတ်ပုံတင်ပါ ထုတ်ပြပါမယ်”

ကောင်မလေး သုံးယောက်တို့ သည် အချင်းချင်း မျက်စောင်းထိုး၊ ကျိတ်ရယ်ခြင်းတွေကို ပြုနေကြပြီးလျှင် ခြံတံခါးကိုတော့ သုံးယောက်သားစလုံး တက်ညီလက်ညီနှင့် လျင်မြန်စွာ ပင်ဖွင့်ပေးလိုက်ကြပါတော့သည်

။

“ဟင်...ဒါက ဘာတွေလဲ...”

ခြံတံခါး ပွင့်ပွင့်ချင်းပင်. . .သူတို့ ထဲမှ မျက်မှန်အထူကြီးနှင့် တစ်ယောက်က မိတ်ဆွေရဲ့ နံဘေး. . .မြေကြီးပေါ်မှာ ပုံချ ထားသော အိတ်ကြီး. . .အိတ်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ကို လှမ်းမြင်သွားပုံ ရပါသည်။ မိတ်ဆွေက ဝိုင်းဝန်းကူညီ ဆွဲသယ်ပေးမည့်ပုံ တစ်စက်မှ မရှိသော ထိုသုံးသောက်ကို . . .ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က လည်း အကူအညီ တောင်းကြည့်ဖို့ လုံးလုံးမှ စိတ်ကူးမရှိတာမို့. . . ကိုယ့်အိတ်များကို ကိုယ့်ဘာသာပင်၊ လက်တစ်ဖက်မှာ နှစ်လုံး သုံးလုံးစီ . . .ကောက်ဆွဲသယ်မ ယူလိုက်ရင်း...

“နေပစေ...ရတယ်...ကိုယ့်ဘာသာ ဆွဲခဲ့မယ်...”

“အောင်မာ...ဘယ်သူက ရှင့်ကို ဝိုင်းသယ်ပေးပါရစေဆိုလို့ ပြောလို့လဲ... အဲဒါ ဘာတွေလဲလို့ သာ မေးတာ...”

“အိတ်တွေလေဗျာ...ခင်ဗျားလည်း မြင်သားနဲ့...”

အဲဒီလောက်ကလေး ပြောလိုက်မိတာကိုပင် ကိုယ့်ရဲ့ စကားက သူ့ရဲ့ မျက်မှန်ထူကို အတော်ကြီး ထိပါးစော်ကားမိရာ ရောက်သွားပုံနှင့် ထိုမျက်မှန်ထူက ဆတ်ဆတ်ခါမျှ ဖြစ်သွားလျက်...

“ဒီမှာ . . .လူကို မျက်မှန်ထူတိုင်း ကန်းနေတယ်လို့ မထင်နဲ့ . . .သိရဲ့လား. . .မျက်မှန်ထူတာနဲ့ ပဲ ရှင့်အိတ်တွေကို ဘာမှ မမြင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး...”

“ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီသဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး... ‘မြင်သားနဲ့’ လို့ ပဲ ပြောမိတာပါ...”

စကားနည်းရန်စဲ...အမြန်တောင်းပန်ပါသော်လည်း မရတော့ပြီ...

။

“စကားရော ဖွဲရောနဲ့ အိတ်တွေဆွဲပြီး အိမ်ထဲထိဝင်မယ် မကြံနဲ့...”

ကိုကိုကြီးရဲ့ ညီ ဆိုတိုင်းလည်း ဘာမှ ငဲ့ညှာနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး နော်. . .ကျွန်မတို့ အိမ်ထဲ လူဝင်ပါတယ်လို့ အတင်းကို ကျုံးအော်ပစ်လို က်မှာ . . .ဘာမှတ်လို့ လဲ. . .”

“ဟာ. . .ဘာလဲ”

“ဘာရမှာ လဲ. . .ရှင်က အိတ်တွေဆွဲပြီး အိမ်ထဲ ဘာဝင်လုပ်မှာ လဲ. . .”

“ခင်ဗျားတို့ ကို အိမ်ထဲကျမှ မှတ်ပုံတင်ပြပါမယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီ လေ. . .”

“အဲဒါက သတ်သတ် . . .အိတ်တွေနဲ့ ဘာလုပ်မှာ လဲသာဖြေ. . .”

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ. . .ဒီအိတ်တွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ. . .အကုန်ပဲ. . .တစ်ခါတည်း သယ်လာခဲ့တာ. . .ဒီအိမ်ကို ဒီနေ့ပဲ အပြီးပြောင်းလာခဲ့ပြီဆိုတော့ နောက်နေ့တွေမှ သယ်နေလည်း အခေါက်ခေါက် အခါခါ အလီလီ အလာလာနဲ့ ရှုပ်ပါတယ်. . .ဒီနေ့ပဲ တစ်ခါတည်း. . .”

“ဘာ. . .”

“ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

အသံသုံးသံ ပြိုင်တူပေါ်လာပြန်သည် ။ ပြီးလျှင်တော့ ကဲကဲဆတ်ဆတ် ကန့်ကွက်သံများ ။

“ရှင်က ဘာလို့ ဒီအိမ်မှာ နေရမှာ လဲ. . .”

“အေးလေ. . .အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ. . .”

“မိန်းကလေး သုံးယောက်တည်း နေနေကြတယ်လို့ သတင်းကြားရုံနဲ့ ဒီလိုလာကျောလို့ တော့ မရဘူးနော်. . .ဒီမှာ သာ သုံးယောက်တည်း လာနေတာ. . .မိသားစုတွေ. . .ဆွေမျိုးတွေအားလုံး ဒီရန်ကုန်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်. . .ဘာမှတ်လို့ လဲ. . .မီးပွင့်သွားမယ်. . .”

ဒီလောက်ကြီး ဆိုတော့လည်း မိတ်ဆွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အတော်ကြီးကို ကသိကအောက်နဲ့

နောက်တောက်တောက် ဖြစ်လို့ လာရပါပြီ. . .။ “မင်းမိတ်ဆွေ” ဆိုတာသည် နဂိုတည်းကမှ စိတ်အရှည်စား သဘောဖြူအူစင်းထဲကမှ မဟုတ်ရပါဘဲ . . .။ ခုကျတော့ မရှည်လှသောစိတ်က တိုစပြုပြီ။

“မီးပွင့်ရုံမကလို့ လောင် လောင်ဗျာ. . .ကျွန်တော့်အစ်ကို က ကျွန်တော့်ကို. . .ငါမရှိတုန်း မင်း အဲဒီအိမ်မှာ သွားနေပြီး အိမ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ပေးထားစမ်းလို့ လှမ်းမှာ လို့ ရောက်လာတာဗျ. . .သူခိုင်းလို့ လာတာ. . .သူစကားအတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာပဲ. . .ခင်ဗျားတို့ အတွက် အဓိပ္ပာယ် ရှိရှိ မရှိရှိ. . .ခင်ဗျားတို့ ရော ဆွေတွေမျိုးတွေ အားလုံးပါကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက်. . .ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး. . .ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုရဲ့ စကားကိုပဲ မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရမှာပဲ. . .”

မိတ်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာခဲ့၍ ခုထက်တိုင် အပွင့်ကြီးဖြစ်နေဆဲ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ သာ ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် ပြေးလှမ်းသွားလိုက်ပါတော့သည် ။ အဲလိုဆိုတော့လည်း နေရင်း ထိုင်ရင်း ရန်လိုစွာတေးနေကြသော မချောကလေး သုံးယောက်သားမှာ နောက်နားကပဲ အပြေးကလေးတွေ လိုက်ပါလာကြလျက်. . .

“ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . .အမေတို့ ကို အကြောင်းကြားရမလား”

“ကိုကိုကြီးကလည်း . . ဒုက္ခပါပဲဟယ်. . .ငါတို့ ရှိရက်နဲ့ သူ့ညီကိုမှ အိမ်စောင့်ခိုင်းရတယ်လို့ . . .”

“ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့ လား မသိပါဘူး. . .ကိုကိုကြီး မရှိတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး တက်နေပြီးမှ . . .ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆင်းတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း အပိုင်သိမ်းချင်တဲ့ အချိုးအချိတ်များ လား. . .”

သူတို့ စကားတွေကို ကြားနေရက်နှင့်ပင် မင်းမိတ်ဆွေက လှည့်မကြည့်တော့. . . ။ အိမ်ကြီးရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်မှ ပင် လက်ထဲက အိတ်တွေကို ပစ်ချကာ ဂျူးခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် နှင့်အတူ. . လူကလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးထက် ခြေပစ်လက်ပစ်ပင် ဝင်ထိုင်ချလိုက်သည် ။

“ကဲ. . .ထိုင်ကြလေ. . .မတ်တတ်ကြီးတွေ ဘာလုပ်နေကြတာတုံး. . .”

ကိုယ်က ခွင့်ပြုပါမှ သူတို့ တွေခမျာ ဝင်ထိုင်ကြရရှာသည့် အဖြစ်မျိုးကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားတာမို့ . . .မိတ်ဆွေရဲ့ အပါးမှာ အခစားဝင်သလိုလို . . .အမိန့်နာခံနေသလိုလို. . .မတ်တတ်ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသော မိန်းကလေးသုံးယောက်တို့ က. . .“အီး. . .အဲ” နှင့် မကျေနပ်သံတွေ ကိုယ်စီထွက်ရင်း ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် တွေ ဝင်ထိုင်ကြလေသည် ။

“ရှင်က ဒီအိမ်မှာ တကယ်လာနေမလို့ လား. . .”

“နေမယ်လေ. . .နေမလို့ လာတာပဲဟာ. . .ကိုကိုကလည်း . . . မင်းသွားနေပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်. . .”

“တော်ပါ. . .အဲဒီစကားကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲနဲ့ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြမနေပါနဲ့ . . .”

“သဘောပေါက်ပြီ... အဲဒီလို ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ က ကိုကိုရဲ့ ခွင့်ပြုချက်... အကူအညီတောင်းမှု ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘဲ ဒီပေါ်လာတက်နေကြတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မိန်းကလေးသုံးယောက်လုံး မျက်နှာတွေ ခက်ထန်မာကျောကာ နီရဲသွားကြလေသည်။ ။ အင်း... ထပ်မံ၍ သဘောပေါက်ရပြန်ပါပြီ...။ နေရင်းထိုင်ရင်း မိတ်ဆွေကိုရော... ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေချင်းပါ ရန်စကားချည်း ဆိုနေကြသော ဒီမဒီသုံးယောက်ဟာ... ကိုကို ပြောပြဖူးသော သူရဲ့ ညီမတော် ပဂေးများ ပင် ဖြစ်ရတော့မည်တည်း။

အင်း... ကိုကို... ကိုကို...။ ခင်ဗျားကတော့ လုပ်ချလိုက်ရင် ဒီလိုချည်း...။ “ဖိုးမိတ်... သွားနေစမ်းကွာ...” ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကို ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ညီမတော်တွေကိုပါ တစ်ယောက်ချင်းစီ ညွှန်ကြားခဲ့လေသလား။

“ရှင်ဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့ ညီအစ်မဖြစ်ကြောင်းနဲ့... ကိုကိုကြီးက ရှင်ကို တကယ်ပဲ အိမ်စောင့်ခိုင်းခဲ့ မခိုင်းခဲ့... ဘယ်လိုလုပ် သက်သေပြနိုင်မလဲ...”

မိတ်ဆွေက ကိုယ့်အိတ်ထဲမှ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ “ဖတ်” ခနဲ ပစ်ချပြလိုက်သည်။ ။ ဘယ်သူမှ တော့ကောက်ယူမကြည့်ကြ...။

“ကိုကို တကယ်ပြောမပြော သိချင်ကြရင်တော့ စင်ကာပူကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ကြ”

“ဟဲ့... မိဥ... နင်ဆက်ကြည့်လိုက်...”

“နင်ဆက်ပါလား... နင့်အကြံများ ငါမသိဘူး မှတ်လို့ လား...! ပြီး

ကျမှ နိုင်ငံခြားကို ဖုန်းခေါ်တဲ့ ဖုန်းဘီလ် (Bill) ရောက်လာရင်... ငါဆက်
တာပဲဆိုပြီး ငါရှင်းရအောင် လုပ်တာ... ရိုးနေပြီနော် ရွှေချီးရဲ့...”

“ဟေး... ဘယ်သူမှ မဆက်ရင် နေကြ... ငါဆက်မယ်... ဖုန်းဘီလ်
ရောက်လာရင်လည်း သုံးနဲ့ စားပြီး သုံးယောက်စလုံးပေးကြရုံပဲ... ဒါပဲ
ရှိတယ်...”

“သုံးနဲ့ မဟုတ်ဘူး လေ... လေးနဲ့ စားမှာ ပေါ့... သူက သူပါ ဒီမှာ
နေမယ် ပြောထားတာ... လေးနဲ့ စားမှ တရားမှာ ပေါ့...”

“ဟိတ်... ဟိတ်... ဘာမှ မဆိုင်ဘူး... ကိုယ့်ကိုမယုံလို့ စုံစမ်းမဲ့ကိစ္စ...
ကိုယ်က ဘာဖြစ်လို့ တစ်ပုံဝက်ပေးနေရမှာ လဲ... ခင်ဗျားတို့ ဘာသာ စုံ
စမ်းချင်ရင် ခင်ဗျားတို့ ဘာသာပေး... ဒါပဲ...”

“မကြုံဖူးပေါင်... ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး တွက်ကတ်လိုက်တာ...”

ဒီနောက်မှာ တော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က အဟုတ်ပင် ဖုန်း
ထဆက်တော့ကာ... ချက်ချင်းပင် ဖုန်းရပြီး ကိုကိုနှင့်လည်း ကံကောင်း
ထောက်မစွာပင် တန်းတိုးပုံရ၏။ သို့သော် သူ့ခမျာ ဘာမှ ပြောခွင့်မရလို
က်...။ “မိတ်ဆွေ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ဒီအိမ်မှာ နေမလို့ တဲ့... ရော
က်လာတယ်” ဆိုတာမျိုးပင် ပြောခွင့်မရလိုက်...။ ကိုကိုကသာ တစ်ဖ
က်မှ တရစပ် ညွှန်ကြားပြောဆိုနေပုံရကာ... ခဏကြာတာနဲ့ ဖုန်းပြန်ချ
လိုက်ရပါတော့သည်။ ။

မိတ်ဆွေမှာ ကိုကိုကို “ကိုကိုရာ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်ပြ
န်တာလဲ” ဘာညာ စသဖြင့် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း လောက် ဝင်ပြောလိုက်ချင်
ပါသော်လည်း ခရီးရောက်မဆိုက် သူတို့ ပြောသလိုပင် ဖုန်းပြောခကို
လေးနဲ့ စားနေရမည် စိုးသဖြင့် ကိုယ့်ဆန္ဒကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထိန်းချုပ်
လိုက်ရပါသည် ။ နောင်အရှည်သဖြင့် ကာလတို့ မှာ ဒီကလေးမသုံး

ယောက်နဲ့ ကိုယ်ဟာ ညှိမရ၊ ပြုမရ၊ ဗရတ်သုတ်ခ ပြဿနာပေါင်း မြောက်မြားစွာနဲ့ ကြုံကြုံရဦးတော့မယ် ဆိုတာကို ကြုံတွေးမျှော်လင့်နိုင်လိုက်ပြီမို့. . .စစ်ချင်း ကာလကြီးမှာ တင် သူတို့ အမိန့်ချမှတ်သလို ကိုယ်က ဦးကျိုးပြီး နာခံလိုက်ရတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေလိုပါ. . .။

ဖုန်းထဆက်သည့် ကောင်မလေး ခပ်တည်တည်နှင့် လာပြန်ဝင်ထိုင်သည် တွင် ဘာမှ မပြောမဆိုကြသော်လည်း အခြေအနေမှန်ကိုတော့ အားလုံးက ရိပ်စားမိပြီးပုံပင်. . .။ ဘာစကားမှ ထပ်မဟကြတော့တာမို့ မိတ်ဆွေကပင် စတင်ကာ. . .

“ကဲ. . .အမှန်အတိုင်း သိပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က လည်း ပြန်မေးရမဲ့ တာဝန်တွေ ရှိ လာပြီ. . .ခင်ဗျားတို့ ကကော ဒီအိမ်မှာ နေနေကြမှာ လား”

“အောင်မာ. . .လူပါးဝလို့. . .ဒါဘာစကားပြောတာလဲ”

“နောက်မှ လည်း လာသေး. . .မောင်ဦးလည်း မှ ညှိချင်သေး၊ ရှင်ကို. . .ကိုကိုကြီးက မနေခိုင်းခင်ကတည်းက. . .ကိုကို ကြီးစင်ကာပူကို စသွားပြီ ဆိုကတည်းက ကျွန်မတို့ က ဒီအိမ်မှာ လာနေနေကြတာ. . .သိရဲ့လား. . .”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကိုကိုကြီးရဲ့ ညီ မဟုတ်ဘူး. . . ကျွန်မတို့လည်း သွေးအနီးကြီး ရှိသေးတဲ့ ညီမတွေပဲ. . .တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆိုင်ချင်လို့ မရဘူးနော်. . .ဒါမျိုးတော့ ဆောရီးပဲ”

“ဟာ. . .ဘာလဲ ကျွန်တော်က သဘောရိုးနဲ့ မေးတာ ပဲ. . .အစက ဒီအိမ်ကြီးကို အိမ်ပိတ်ကြီးတောင်ထင်တာ. . . ကိုကိုက သွားနေခိုင်းလို့ လာနေတယ်. . .ကျွန်တော်လာ မနေနိုင်ခင် စပ်ကြား ခင်ဗျားတို့ က ခဏလာနေပေးထားတယ်. . .ခု ကျွန်တော် ရောက် လာပြီ. . .ဒါကို ဆိုလို

တာပါ...”

“ဘာမှ ဆိုလိုမနေနဲ့...ရှင် ရောက်လာတာနဲ့ ပဲ ကျွန်မတို့ က ဆင်းရဲမှာ လား”

“မဆင်းချင် မဆင်းနဲ့ ပေါ့...အဖော်တောင်ရသေး...ဟား ဟား...
. အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ကော နေနေကြမှာ လားလို့ မေးတာလေ...
.ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး...ရတယ်...အကျိုးတောင်ရှိသေး...
...ခုလောလောဆယ်ဆိုရင်တောင် ဒီနေ့ ငါတော့ အကြာကြီး ပိတ်ထားတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို အိမ်ရှင်း၊ ဖုန်သုတ်၊ ခြံရှင်းနဲ့ ဒုက္ခများ ရတော့မယ် ထင်တာ...ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဘူး အဆင်သင့် တက်နေရုံပဲ...ကဲ... ဘယ်လောက်သက်သာထားလဲ...”

ကောင်မလေးတွေ ဒေါသတကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ။

“ကိုကိုကရော...ဘာပြောသေးလဲ... ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ နေနေကြတယ်ဆိုတာလည်း သူ့အသိသား မဟုတ်လား...အတူတူ ဆက်နေကြတဲ့ လား...ဘာတဲ့ လဲ...”

အဖြေပြန်မရ...။ စကားပိုင်းက ခပ်ကြာကြာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။ ။ ခပ်ကြာကြာရှိတော့ မှ...စကားပြောလျှင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အော်, အော်ပြီး ပြောတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က...

“ဒီလို တူတူကြီး နေကြရတော့မယ် ဆိုရင်တော့ စည်းကမ်းတွေ ဥပဒေတွေ တာဝန်ခွဲဝေမှုတွေ အားလုံး သတ်မှတ်ထားဖို့ လိုအပ် လာပြီ...”

ကဲ... ကိုကိုရေ...။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ မင်းမိတ်ဆွေ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ “ကိုကိုနိုင်အောင်မင်း

”ရဲ့ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုနဲ့ သူ့ဝမ်းကွဲညီမ သုံးယောက်နဲ့ တစ်မိုးတည်းအောက်က ခံမိတဲ့ အတူနေ... .တစ်လှေတည်းစီး... .တစ်ခရီးတည်းသွားနေဖြစ်ကြပြန်ရော...။ ခင်ဗျားကြီးရဲ့ အကြံက ဒါအကုန်ပဲလားဗျာ...။

ကြည့်ပါဦးဗျာ...သူ့ညီမတွေ ဆိုတာကလည်း...“လုံးလုံး” ဟု နာမည်ပြောင်ရှိသော “နန်းလုံးကြိုင်” က မျက်မှန်အထူကြီး တစ်တောင်လောက်နှင့်...။ “ဘဲဥ” ဟု အမည်ပြောင်နှင့် “ငွေပိုးဥ” ကတော့ ဘဲဥလို ဖြူဖွေးသော်ငြား...ဘဲဖင်ထဲက ထွက်ကျပြီးပြီးချင်း ရွံ့ဗွက်တွေထဲ ကျသွားလို့ ရွံ့စက်များကပ်နေသည့်နှယ်...ဝက်ခြံနှင့် တင်းတိပ်များက ထူလပျစ်...။ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ “ရွှေချီး” ခေါ် “ရွှေချည်” ကတော့ သူ့ဘေးနား နေရတဲ့ လူခမျာ ကြာရင် လိပ်ခေါင်းထွက်ပြီး လည်ချောင်းကွဲရလောက်အောင်ကို နားမပါး...နားမကြားသူတည်း...။

ကိုကိုရေ...ခင်ဗျားကြီးရဲ့ အကြံက ဒါအကုန်ပဲလားဗျာ...။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ”

တင်မောင်ဦးက နားမလည်သလို မေးသည် မင်းမိတ်ဆွေက ကုန်သွားပြီဖြစ်သည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ရေနွေးကြမ်းနှင့် ကျင်းဆေးနေရင်း...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... သူ့အိမ်ကို သွားစောင့်ရှောက်စမ်းလို့ ဆိုတုန်းက... .ခုတော့ စောင့်ရှောက်ရုံ စောင့်ရှောက်ပေးထားဦးပေါ့ကွာ... ဒါပေမဲ့ ငါကလည်း ပြန်မလာဖြစ်တော့ဖို့ များပါတယ်... အဲဒီအိမ်ကို နောက်ဆုံး ကျမင်းပဲရသွားမဲ့ပုံပါပဲ... ဒါပေမဲ့... မင်း ငါ့ညီမ သုံးယောက်ထဲက တ

စံယောက်ယောက်နဲ့ ယူဖြစ်ရင် . . .နီး . . .နေဦး . . .ယူဖြစ်ရင် မဟုတ်ဘူး . . .ယူဖြစ်မှ . . .အဲဒီအိမ်ကို မင်းကို ငါ အမွေအဖြစ်လွှဲပေးမယ် . . .လို့ ကို ပြောထားတာကွ”

“ဟား ဟား ဟား . . .ဖြစ်ရလေ ဖိုးမိတ်ရာ . . .”

“အဲဒီလို ပြောကတည်းက စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲတော့ ဖြစ်သား . . . အိမ်နဲ့ မက်လုံးပေးပြီး တွဲထုတ်မှ စွံထုတ်မှ စွံနိုင်ကြမဲ့ သူ့ညီမသုံးယောက်ဆို တာ ဘယ်လိုဟာတွေများ လဲလို့ လေ . . .သူကတော့ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ . . . သုံးယောက်စလုံး မှုန်အစ်နေလောက်အောင် ချောလွန်းလို့ မင်းရွေးရ တောင် ခက်မယ် လို့ ပြောတာ . . .”

“ခုတော့”

“ခုတော့ကွာ . . .ချောတာကတော့ ချောပါတယ် . . .သူပြောသလို မှုန် အစ်မနေပေမဲ့ ချောတယ်လို့ တော့ ပြောလို့ ရတဲ့ ရုပ်တွေနဲ့ ပါပဲ . . .ဒါပေ မဲ့ကွာ . . .အပင်းကွာ . . .အကန်းကွာ . . .ဘုအာပြဲကွာ”

“ဘာလဲကွ ဘုအာပြဲ . . .”

“မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဝက်ခြံနဲ့ တင်းတိပ်တွေ ပြည့်နေပြီး သူပြောတဲ့ စကားကို သူ့ညီမရွှေချီးတစ်ယောက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ကြားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်ပြီး စွတ်စွတ်အော်ပြောနေတော့တာကွာ . . .”

“ဟား ဟား . . .ဖိုးမိတ် . . .ဖိုးမိတ် . . .”

“အေး . . .ဟုတ်တယ်ငါ့ဘာသာငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ညည်းလိုက်ချင်တာ . . .မနေ့ကတော့ ကိုကို့ဆီ စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်တယ် . . .လဲ သာသေလိုက်ပါရစေတော့ကိုကိုရေ . . .လို့ . . .”

တင်မောင်ဦးကား ရယ်မျှင်မပြတ် . . .။ မင်းမိတ်ဆွေ ရဲ့ အကျဉ်းအ

ကျပ်ကိုလည်း

သူစာနာမိပါသည်။ ဒီခေတ် ဒီအခါ ကြီးထဲမှာ ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်က ခြံတစ်ခြံနှင့် တိုက်တစ်လုံးဆိုတာဟာ လူတိုင်း မမက်မရှို. . .မက်လောက်စရာ အနေအထားမျိုးကြီးပဲ မဟုတ်လား. . .။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိရှာတော့ဘဲ သာမန်စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံ အခြေအနေနှင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ဖန်တီး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နေရသော မိတ်ဆွေလို တစ်ကောင်ကြွက် တစ်ယောက်အဖို့ ကတော့ ဒီလိုအနေအထားမျိုးဟာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဆိုရင် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမကလို့ တစ်သက်လုံး ထိုင်ကြိုးစားနေလည်း ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးဟာ မရှိသလောက် ရေးရေးပြပြ. . .။

“သာမန်ဆိုရင်ကွာ. . .ငါ ဒီအိမ်ကို မမက်ပါဘူး. . .လှည့်လို့ တောင်မကြည့်ဘူးကွာ. . .ခုတော့ ငါ ရထိုက်တယ်ထင်လို့ ကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ လိုကိုလိုချင်တာ. . .”

“ဒါတော့ ငါလည်း လက်ခံပါတယ်. . .”

မင်းမိတ်ဆွေတို့ ရဲ့ မိသားစုအတွင်းရေး တချို့ကိုတော့ သူငယ်ချင်းလိုတင် မကဘဲ . . .ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲသဘောမျိုးလည်း တစ်ဖက်ကနေ တော်စပ်နေသေးတဲ့ . . .တင်မောင်ဦး လည်း အစဉ်းသိ. . .။

ငယ်စဉ်ကပင် မိဘ သဘောမတူသူ ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် လိုက်ပြေးသွားခဲ့တာမို့ မိဘများက အမွေပြတ်ဟု ကြေညာခံထားရသူ မင်းမိတ်ဆွေရဲ့ မေမေဟာ. . .တကယ်ပဲ မိဘများ မရှိကြတော့ဘဲ နောက်ပိုင်းမှာ မျှတစိတ် မရှိလှတဲ့ အစ်မဖြစ်သူကြောင့် မိဘအမွေအနှစ် ဆိုတာကို ဘာတစ်ပြားမှ မရလိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား. . .။

“မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲ. . . ငါ့အဘိုးအဘွားတွေ ဆုံးကြတော့. . .

.အမွေပြတ်လို့ ပါးစပ်က ပြောထားခံရတိုင်းတကယ် အမွေမရနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး . . .ကိုယ်လည်း သမီးတစ်ယောက်ပဲ. . .ရကို ရရမယ်. . .ရုံးတော်ကနေ ဦးတိုက်လျှောက်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုင်းပြောကြပေမဲ့ မေမေက အစ်မကမှ စေတနာမရှိတာ. . .ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်. . .နေပေ့စေလို့ ပဲ ခန္တီပါရမီတွေ သိပ်ပြည့်ဝခဲ့တာလေ. . .

သွေးသားရင်း တော်စပ်တဲ့ ကြီးတော်က စေတနာမရှိပေမဲ့ သူနဲ့ စပ်မှ တော်ရတဲ့ ဘကြီးက မျှတချင်တော့ . . . သူတို့ ပါ မရှိကြတော့ရင်တော့ ဒီပြည်လမ်းက အိမ်နဲ့ ခြံကို မင်းမိတ်ဆွေကို ပေးလိုက်ပါလို့ . . .သူ့သား ငါ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲ ‘နိုင်အောင်မင်း’ ကို မှာ ထားခဲ့တာပဲ. . .

ခု ကိုကိုက စင်ကာပူကို ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဒီက သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယ

လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝကို ရောင်းတန်တာရောင်း. . .လွှဲတန်တာလွှဲနဲ့ အပြီးသွားသလောက်ပဲ . . .ဒီခြံတစ်ခုကိုပဲ မရောင်းမလွှဲနဲ့ ထားရစ်တော့ ဘကြီးမှာ ခဲ့သလို တစ်နေ့တော့ ငါ့ပေးမှာ ပဲလို့ ပဲ ထင်မိတာပေါ့. . .ခုတော့ကွာ. . . ငါ့အစ်ကိုက မမိုက်ပါဘူး. . .ဘကြီးရဲ့ သားပေမဲ့ သူ့အမေ ငါ့ကြီးတော်ရဲ့ သွေး ကလည်း တစ်ဝက်တိတိ ပါနေသေးတာကိုး. . .သက်သက်လူလည်ကျလိုက်တာပေါ့. . .ပေးတော့ ပေးမယ်. . .ဒါပေမဲ့ အချုပ်အနှောင်နဲ့ ဆိုတာမျိုး. . .”

“သူ့ညီမတွေဆိုတာက. . .”

“သူ့အဖေ . . .ငါ့ဘကြီးမှာ ညီမနှစ်ယောက်. . .ညီတစ်ယောက်ရှိတယ်. . .အဲဒါတွေနဲ့ သမီးတွေလေ. . .သူနဲ့ ဆို ငါနဲ့ တော်သလိုပဲ. . .တစ်ဝမ်းတည်း ကွဲသေးတဲ့ ညီမတွေပေါ့. . .”

“ဪ. . .ဒါဆို သူတို့ သုံးယောက်ကလည်း အရင်းတွေ မဟုတ်ကြ

ဘူးပေါ့”

“သူတို့ အချင်းချင်းကလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်ဝမ်း ကွဲတွေပေါ့. . .အဲဒါကြောင့် တစ်စက်မှ မတည့်ကြဘဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်စိတ်ပုပ်နေကြတာ . . .အား. . .အဲဒီအိမ်ကိုပဲ ဝိုင်းမက်နေလိုက်ကြတာကလည်း ပြောမနေနဲ့ တော့ဟေ့. . .အဲဒီအိမ်ကိုရဖို့ အတွက် သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘယ်လိုမှ မရွေးချယ်နိုင်တာ. . .ပင်းလို့ ကန်းလို့ . . .ဘုပေါက် အာကျယ်လို့ တင် မဟုတ်ဘူး . . .စိတ်တွေက ပုပ်အဲ့ပြီး ပစ္စည်းမက်ကြလွန်းတာလည်း ပါတယ်. . .”

မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ. . .ကိုကိုက သူထွက်သွားခါနီးတုန်းက ငါ့သာ ဘာမှ မပေးခဲ့တာ. . .အဲဒီသူ့အဒေါ်တွေနဲ့ ဦးလေးတွေကိုတော့ ထိုက်သင့်သလို လွဲပြောင်းခဲ့ဝေ ပေးကမ်းခဲ့သေးတာတဲ့ . . .ဘကြီးတို့ မောင်နှမတွေ ထဲမှာ လည်း ဘကြီးတစ်ယောက်ပဲ ကြီးတော်နဲ့ ရလို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိတာကိုး. . .ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က ရရစားစား ထဲကပဲဆိုတော့ ကိုကိုက သူ့ဆွေမျိုးတွေ. . .ညီမတွေကို သနားတာလည်း ပါမှာ ပေါ့. . .

အဲဒီတုန်းက တစ်ခါရပြီးပြီကွာ. . .အဲဒါကိုပဲ မကျေနပ်နိုင်ကြသေးတာ. . .ကိုကို ထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပတ်တောင် မပြည့်သေးခင် တစ်ခုတည်းသော ကျန်ရစ်တဲ့ အဲဒီအိမ်ပေါ်ကို အပြိုင်အဆိုင်နဲ့ အတင်းတက်နေကြတာတဲ့ . . .ဒီအမေအဖေတွေနဲ့ ဒီသမီးတွေလည်း လိုက်ပါတယ်. . .တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အလစ်ချောင်းနေကြပြီးတော့မှ အပြိုင်တက်ကြတာတဲ့ . . .သော့ကို ရိုက်ချိုးပစ်ပြီးတော့ကို တက်နေကြတာတဲ့ . . .”

တင်မောင်ဦးက မသက်မသာပုံစံနှင့် ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်သည် ။

“ငါက ငါ့ရဲ့ Tour အဖွဲ့နဲ့ ပုဂံလိုက်သွားရင်း ဟိုမှာ ပဲ သောင်တင်နေတာ နှစ်လကျော် သုံးလလောက်တောင် ရှိနေပြီဆိုတော့ အဲဒါတွေ ဘာမှ မသိဘူး.. ခုမှ သိတာ...”

“မင်းအစ်ကိုက...”

“ပုဂံက ငါ့ဘော့စ်ပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်အထိ လိုက်ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတာလေ. . ငါလည်း ဘော့စ်ကို လှမ်းပြော. . ရန်ကုန်ပြန်တောင်းပြီး ပြန်ပြောင်းလာရတာပေါ့. . ရောက်လည်း ရောက်ကော. . ခွကကျနေရောပဲ...”

“ခုဘယ်လိုနေနေကြသလဲ...”

“အရင်ကတော့ ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး. . .ခုတော့ သူတို့ သုံးယောက်လုံးက အပေါ်ထပ် .. ငါက အောက်ထပ်. . . အောက်ထပ်မှာ ထမင်းစားခန်းတို့ မီးဖိုတို့ ဧည့်ခန်းတို့ ပါနေတဲ့ အတွက် သူတို့ သုံးယောက်ကတော့ စိတ်ရှိရင် ရှိသလို အောက်ထပ်ကိုပါ ဆင်းအသုံးပြုနိုင်တယ်တဲ့ . . . ငါက ကျတော့ ဘာကြောင့်မှ ဘာအတွက်မှ အပေါ်ကို တက်ခွင့်မရှိတဲ့ . . .

အဲဒီတော့ ငါက ရွဲ့ပြီးမေးတာပေါ့. . .မင်းတို့ ကျတော့ အောက်ထပ်က အခန်းတွေ ဆင်းသုံးမယ်. . .ငါ့ကျတော့ အပေါ်ထပ်က ဘုရားခန်းမှ ဘုရားတက်ရှိခိုးခွင့် မရှိဘူးလားဆိုတော့ . . .ဒီလောက် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းရင် ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲကိုယ် ဘုရားပုံတော် ဝယ်ကပ်တဲ့ လေ... အပေါ်ထပ်တက်တဲ့ လှေကားထိပ်မှာ နေ့ချင်းပြီး သံပန်းတံခါးကြီးတစ်ခု တပ်ပစ်ပြီး သော့ခလောက်ကြီး အကြီးအကျယ်နဲ့ ကိုယ့်လူရေ... ငါကပဲ အပေါ်ထက်တက်ပြီး သင်းတို့ ကို တစ်ခုခုလုပ်မှာ မို့ မယုံရဲတဲ့ အချိုးနဲ့ . . .”

“ဒါကတော့ကွာ. . . မိန်းကလေးတွေ ဆိုတော့လည်း

သူစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့ တစ်အိမ်တည်း နေနေရတဲ့ အခါ...”

“ဟ...ဒါဆိုလည်း ပြန်လေ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်... သူတို့ ကို ဘယ်သူက သူစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတင်းနေခိုင်းထားလို့လဲ...”

“မိဘတွေကနေရင် နေခိုင်းထားမှာ ပေါ့ကွာ...”

“မဟုတ်ဘူး ဟေ့...သူတို့ ကိုယ်၌ တွေကို ကုတ်နဲ့ ကော်ချရင်တောင် မကြွမဲ့ဟာတွေ...ဒီအိမ်ပေါ် အတင်းတက်နေတိုင်းကော ဒီအိမ်ကို ရရတော့မှာ လား...နောက်ဆုံး မှာ တော့ လူစိတ်ဟာ မျောက်စိတ်အတိုင်းပဲဆိုတဲ့ ငါ့အစ်ကို ရဲ့ စိတ်အပြောင်းအလဲ အဆုံးအဖြတ်ပေါ်မှာ သာ အရာရာက မူတည်နေမှာ ပဲဟာ...”

“သူတို့ ကလည်း မင်းကို ဒီလိုပဲ ပြောနေကြမှာ ပေါ့...”

“အစစ်ပဲ...ပြောပါ...မကြားတကြားရော...အတိအလင်းရော...တည့်တည့်ကြီးရော...တစ်နေ့ကို ဆယ်ခါလောက် မပြည့်ပြည့်အောင် ကို ပြောနေကြတော့တာပဲ”

“မင်း အရင်တုန်းကကော သူတို့ နဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးဘူးလား၊ ဟိုဘက်အမျိုး...ဒီဘက်အမျိုး တော်နေကြတဲ့ ဟာ”

“ကြီးတော်ရှိတုန်းက ငါကလည်း သူ့အမြင်ကတ်၊ သူကလည်း ငါ့အမြင်ကတ်...တစ်ခါမှ ကို မသွားမလာခဲ့ကြတာ...ဘကြီးနဲ့ ကလည်း အသွားအလာ မရှိတော့ စိမ်းတယ်လေ...ကိုကိုကသာ ငါ့ကို မရရအောင် ရှာဖွေပြီး ညီအစ်ကိုရယ်လို့ လာရှာပေါင်းခဲ့တာ...သူကမှ ပြောမပြထားတော့ သူ့မှာ ညီမတွေရှိတာတောင် ငါမသိဘူး...ခုလေးတင်ကမှ ဖွင့်ပြောတာ...သိမဲ့သိရတော့လည်း ထိခနဲ ဆိုသလိုပေါ့ကွာ...”

“ငါသိပြီ...မင်းတို့ အိမ်ကြီးကတော့ စည်စည်ဝေဝေနဲ့ ပျော်စရာကြီးကို ဖြစ်နေတော့မှာပဲ...”

“မင်းအဘ...မင်းပဲ လာနေကြည့်ပါဦး...”

“လာတော့ လည်မှ ကို ဖြစ်မယ်ကွ...မင်းပြောတဲ့ ချောသော်လည်းပင်း၊ ကန်း၊ ဘုအာပြ ဆိုတာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်ကွ...”

“လာပါ...လာပါ...ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်...စိတ်ပုပ်ကောက်ကျစ် ရန်ဖြစ် ဆိုတာတွေကိုလည်း တစ်လက်စ တည်းအနေနဲ့ လေ့လာနိုင်ပါတယ်...”

မိတ်ဆွေက ပြောရင်း ဆိုရင်းပင် လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိကာ ထိုင်နေကာမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“ပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွာ...မိဘ လက်ထက်တုန်းက ရော... အဆောင်မှာ ချည်း တောက်လျှောက်နေနေရတုန်းကရော... ‘ညရှစ်နာရီကျော် ရင်တော့ လုံးဝတံခါးပိတ်ပဲ’ ဆိုတာမျိုး တစ်ခါမှ ကို မကြားဖူးခဲ့ပါဘူး”

“အတွေ့အကြုံသစ်ပေါ့”

မိတ်ဆွေမှာ တင်မောင်ဦး ရယ်သလို လိုက်ရယ်လိုက်မိလျှင်တော့ ဘာပဲပြောပြောစိတ်က အနည်းငယ်ကလေး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလို့ သွားရပါသည်။

မနက်ခင်း အိပ်ရာမှ နိုးထချိန်ကို စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ ဖြတ်ကျော်ခွင့် မရတော့သည် မှာ ဤအိမ်သို့ စရောက်သည့် နေ့မှ စ၍ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားကောင်း ပြောကြည့်ဖို့ ကို ဘယ်လိုမှ ဝါသနာပါဟန်မရှိသော ထိုညီအစ်မသုံးယောက်တို့ သည် မိုးလ

င်းက မိုးချုပ် သူတို့ မို့ပဲ တစ်ဖြစ်တည်း ဖြစ်နိုင်လိုက်တဲ့ ရန်ကလည်း . . .
ကရားမှ ရေလွှတ်နေသလို စဉ်ဆက်မပြတ် . . .။

အဲ . . .တည့်မဲ့တည့်တော့လည်း တစ်မျိုး . . .။ သူတို့ သုံးယောက်တို့
အချင်းချင်း သင့်မြတ်ကာ တည့်နေကြသော အချိန်မျိုးကတော့ မိတ်ဆွေ
ကို သုံးယောက်ပေါင်း အင်အားနှင့် နှောင့်လိုနှောင့်ယှက် ဝိုင်းဆော် တို
က်ထုတ်ချင်ကြသော အချိန်မျိုးတည်း။

မိတ်ဆွေ ခမျာ မတည့်တော့လည်း မတည့်တဲ့ အလျောက် . . .တည့်
တော့လည်း တည့်တဲ့ အလျောက် . . .တစ်ချက်ကလေးမှ နားမချမ်းသာ
ရသည် မှာ တော့ မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့် ချိန်မှ စကာ . . .ပြန်မှိတ်သည် ထိတ
ည်း . . .။ ရုံးဖွင့်ရက် ဆိုရင်တော့ ရုံးချိန်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ သောတအာရုံအတွ
က် ခေတ္တအနားယူ အပန်းဖြေလွတ်လပ်ခွင့် ရချိန်ပင် . . .။
အဲဒါတွေကြောင့်ပင် အလည်အပတ် ဝါသနာမထုံလှတဲ့ မိတ်ဆွေခမျာ . .
.စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်တွေကျ ကိုယ့်ရဲ့ သောတအာရုံကို ဘယ်လို
ထွက်ပေါက်ပေး လမ်းရှာရမလဲဆိုတာ ခေါင်းခဲအောင်ပင် စဉ်းစားနေရ
သော ပုံမှန်အလုပ်ကြီး လိုဖြစ်လာရတော့တာ . . .။

တကယ်တမ်းကျတော့ ထူးထူးခြားခြား ကြီးကို အာကျယ်အော်ပြော
နေတတ်တဲ့ မဘဲဥကိုသာ အာပြုလို့ သတ်မှတ်ထားရသော်ငြား စင်စစ်မှာ
ကတော့ ကျန်နှစ်ယောက်ဟာလည်း သူတို့ ချင်း ရန်ဖြစ်ချိန်များ နှင့် မိ
တ်ဆွေကို ရန်ရှာနေချိန်များမှာ သူတို့ ရဲ့ ညီအစ်မတော် ဘဲဥနှင့် တယ်
တော့ ထူးမခြားနားလှ . . .။ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ ကတော့ တော်ရုံလောက်နဲ့
မကြားတတ်တဲ့ ရွှေချီးတစ်ယောက်မှာ သာမန်ပုံမှန်စကား
ပြောဆိုချိန်များကျရင် . . . ဘေးလူမပြောနဲ့ သူ့ဟာနဲ့ သူပင် ဘာပြောလို့
ပြောမိမှန်း မသိလောက်အောင် မပွင့်တပွင့် တိုးတိုးကလေးနှင့် ပိကျိပိ

ကျိ လုပ်တတ်လေ့ ရှိလေသည်။ ။

အဲဒါကလည်း တစ်စိတ္တဇ. . ။ နားနည်းနည်းလေး သူတိုင်းလိုလိုတို့
ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ရွှေချီးဟာ သူ့ကို အကျယ်ကြီး အော်ပြောလည်း မကြို
က်။ ပုံမှန်ပြောလည်း မကြားဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ. . .တစ်ဖက်လူပါ ဒုက္ခ
ရောက်ရအောင် သူက သူ့အသံကို တအားတိုးထားတတ်သေးသည် ဖြစ်
ရာ ထိုအချိန်များကျရင်တော့. . . သူနှင့် စကားပြောဆိုရသည် မှာ ဘာ
သာစကား မတူသည့် လူမျိုးခြားတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်နေရသကဲ့
သို့ သာတည်း. . ။ ကိုယ်ပြောတာ သူမသိ. . ။ သူပြောတာ ကိုယ်မသိ. . .
။

မဘဲဥ တစ်ယောက်ကလည်း သူ့ရဲ့ အော်ဟစ်နေမှု ဒဏ်တွေကို မခံ
သာတော့တဲ့ အဆုံး. . . ယောင်ယမ်းပြီး “တိုးတိုးခင်ဗျ .. ကြားပါတယ်”
ဟု ဆိုမိလိုက်လျှင်. . . သူ့ကို “အာပြီမ” လို့ စွပ်စွဲပါတယ်. . .ဟု သူ့ရဲ့ ဒေါ
သပမာဏက မီးတောင်ဆယ်လုံး တစ်ပြိုင်နက် ပေါက်သကဲ့သို့တည်း. .
. . ။

နည်းနည်းဆက်ဆံရ လွယ်ကူသက်သာသည် ဟု ပြောလို့ ရနိုင်သူမှ
လုံးလုံးပင်. . ။ သို့သော် ထိုလုံးလုံးဟာလည်း ကြာကြာသာ
စကားပြောကြည့်လိုက်. . ။ ပြောနေရင်း. . . ပြောနေရင်း. . . ပြောနေရင်း
နှင့်ပင်. . . ကြည့်ရ မြင်ရတာကို အားမရလှတော့သော သူ့မျက်လုံးများ
က ကိုယ့်ရဲ့ မျက်နှာတည့်တည့်ကို စိုက်စိုက်ကြီး နှင့်ပြူး. . . ပြူးထွက်
လာတော့သည် မှာ . . ။ မျက်မှန်ထူထူကြီး တစ်ခုအောင်က (နဂိုအရွယ်
ကတော့ ဘယ်မျှရှိမည် မသိသော) မျက်လုံးခပ်သေးသေး တစ်စုံတို့ ရဲ့
အစွမ်းကုန် ပြူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းကိုများ ခံစားဖူးကြပါသလား. . ။

တစ်ခါ နှစ်ခါဆိုရင် မသိသာသေး. . ။ ကြိမ်ဖန်များ စွာ ဆိုရင်တော့

ကိုယ့်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ပဲ တစ်ခုခုက မှားယွင်းနေသလိုလို...။ ကိုယ်လှည့်မကြည့်မိသည့် ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာ ပဲ သရဲတစ်ကောင်ကောင်က လာရောက်နေသလိုလို...။

ဘယ်လိုမှ အချိုးအချိတ် မပြေကြသည့် ညီအစ်မ သုံးဖော်တို့ ဟာ ဒီနေ့မနက်မှာ လည်း ပဲ ဝတ္ထုရားမပျက်စေရပါဘဲ အချင်းချင်း အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်သော အမှုကို ပြုနေကြပြန်ပါပြီ။

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား... ဦးနှောက်ကို နည်းနည်း ပါးပါး လောက် ထုတ်သုံးပါတော့လား...”

“ဦးနှောက်က ထုတ်စရာမလိုဘူးဟေ့... နဂိုတည်းက ပြည့်လျှံကျနေပြီးသား... ခုဟာက လက်ထုတ်လို့ မရတဲ့ ကိစ္စကို ပြောနေတာ... ငါ့လက်က အထဲမှာ ညပ်ပြီး ကျန်ရစ်နေတယ်...”

“အေး... ဒါဆိုလည်း ဦးနှောက်ကို နောက်မှ ထုတ်... လက်ကိုရအောင် အရင်ထုတ်”

“အား... အဲဒီလို မတရား စွပ်စွဲလို့ ရပါ့မလား... နာတယ်ဟဲ့... နင့်အသား မဟုတ်တိုင်း မစဉ်းမစားနဲ့ စွတ်လုပ်တော့... မတော် လက်မောင်းကြီးပဲ အပြင်ရောက် လာပြီး ကျန်တဲ့ လက်ချောက်လေးတွေက အထဲမှာ ပြတ်ကျကျန်ရစ်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး... အဲဒီလို ဆိုလို့ ကတော့ ငါ ဒီအညပ်က လွတ်မြောက်တာနဲ့ နင့်လည်း ရဲဒင်းနဲ့ ကို အခုတ်ပဲ... မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့...”

“အပိုတွေ... မဖြစ်နိုင်တာတွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြောနေမဲ့အစား ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပဲ အရင်လုပ်ကြလေ... အဲဒီအထဲကို နင့်လက် ဝင်သွားတယ် ဆိုကတည်းက သေချာတယ်... လမ်းကြောင်းရှိလို့ ပဲ... နင့်လက်က နင်မွေးကတည်းက အဲဒီထဲ ရောက်နေတာမှ မဟုတ်တာ...”

နင်သွားထိုးထည့်လို့ သာ ဝင်သွားတာ. . . အဲဒီတော့ နင်ဝင်ခဲ့တဲ့ လမ်းကြောင်းက ဘာလဲ. . .အဲဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း နောက်ပြန်ဆွဲထုတ်. . .”

“နင့်လောက်တော့ လူတိုင်း စဉ်းစားနိုင်တယ် ရွှေချီးရေ. . .အဲလိုပြန်ထုတ်ရမယ် ဆိုတာလည်း သိတယ်. . . လမ်းကြောင်းကိုလည်း မှတ်မိတယ်. . .ကြိုးစားပြီးပြီ. . .မရတော့တာ. . .”

“ဘာလို့ မရရမှာ လဲ. . .”

“လမ်းကြောင်းက ငါဝင်ပြီးမှ ပိုကျဉ်းသွားတာ. . .”

“ဘာဖြစ်တယ်. . .”

“အရေးထဲ မကြားပြန်ဘူး. . .ပိုကျဉ်းသွားတာဟေ့. . .ပိုကျဉ်းသွားတာ. . .ဟိုဟာမက မမြင်မစမ်းနဲ့ တီဗွီကို အပြင်ဆွဲထုတ်ရမှာ ကို အထဲဘက်ပဲ စွတ်တွန်းလိုက်တာကိုး. . .”

မမြင်နှင့် မကြားတို့ ထံမှ မကျေမနပ်သံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်များ ထွက်ပေါ်လာလျှင် လက်ညှပ်နေမှုကြောင့် ကမ္ဘာပြိုမတတ် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေသူမှာ ဘဲဥဖြစ်မှန်းတော့ သေချာသွားရပါပြီ. . .။ သို့သော် အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဘာမှန်းမသိရသေး. . .။ မင်းမိတ်ဆွေ ခမျာမှာ တော့ ညက ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်လေသမျှ ဒီနေ့မနက် အတိုးချပြီး ဇိမ်ဆွဲဆက်နှပ်နေလိုက်ပါဦးမည်. . .ဟူသော အကြံအစည်လေးကို လုံးဝဥသပုံပင် စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့ကာ. . .သူတို့ တွေ ဖြစ်ပျက်အော်ဟစ်နေကြသော ဧည့်ခန်းနှင့်ကပ်လျက်. . .ကိုယ့်အိပ်ခန်းတံခါးကိုပဲ တွန်းဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ရပါတော့သည်

“ဟော. . .ကာလနဂါး ထွက် လာပြီ. . .ဒီမှာ ငါ့ညပ်နေတာ နည်းနည်းလာကူရွှေ့ပေးဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်”

“နင့်ဘာသာ နင်ခေါ်ပါလား. . .ညပ်နေတာက နင်ပဲ. . .နင့်ကိစ္စ. . .”

“တော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ကြတဲ့ ဟာမတွေ. . .”

“နင်ကကော ဘာကိစ္စ . . .ကိုယ်လည်း ညပ်နေသေး. . .ကိုယ့်ဘာ သာလည်း လှမ်းမခေါ်နိုင်သေး ဖြစ်နေရမှာ လဲ. . . ညပ်နေတာက လက် ပဲဥစွာ. . .ပါးစပ်မှ မဟုတ်တာ . . .အဲဒါကမှ သိသိသာသာကြီး တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်ချင်တာ”

မင်းမိတ်ဆွေမှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ပင်. . .သူတို့ လှမ်းမခေါ်သေးလည်း ပဲ ကိုယ့်ဘာသာပဲ လှမ်းစပ်စုကြည့်လိုက်ပါသည် ။ မိတ်ဆွေရဲ့ အကြည့်ကြောင့် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်နေကြသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ က သတိအနေအထားနှင့် ဘေးရဲသွားကြချိန်တွင် . . .မြင်ကွင်းထဲ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသူမှာ ကုန်းကုန်းကွကွကြီး ကျန်ရစ်သော မဘဲဥပင်. . .။ ထိုဘဲဥက ခုချိန်မှာ သူ့အကူအညီတောင်း အောက်ကျို့ရတော့မည့် သူ့ကိုယ် ဆောင့်ခနဲ မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းချိတ် လိုက်လေသည် ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

မိတ်ဆွေက အောင့်မထားနိုင်ဘဲ ခပ်ကျယ်ကျယ် တစ်ချက် အော်ရယ်လိုက်မိ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ. . .လူကို ဘာမှ လာဟားနေစရာ မလိုဘူး. . .ကူညီချင်ကူပါလား. . .ရယ်တော့ မရယ်နဲ့. . .”

အတော်လာတဲ့ ဟာမလေး။ “ကူချင်ကူ. . .မကူရင်နေ” လို့ ကျတော့

မပြောပါလား။ “မကူရင်နေ” ဆိုပါက မကူဘဲ နေလိုက်မည်ကို စိုးကြောက်လို့ ထင်ပါရဲ့ ။ သူ့ပုံစံကတော့ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ရယ်စရာလည်းကောင်း. . .အမြင်ကတ်စရာလည်းကောင်းနေတဲ့ အပြင် . . .လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွယ်တူသုံးယောက်တို့ ရဲ့ ရှေ့မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကုန်းကုန်းကွကွ ပုံစံကြီးနှင့် ညပ်မိနေရသည့်အတွက် သနားစရာလည်းကောင်းရတော့မလိုလို ဖြစ်နေပါသည် ။

နေပါဦး . . .ဧည့်ခန်းထဲက နံရံကပ်စင်ကြီးတစ်ခုရဲ့ အကန့်တစ်ခုမှာ အံဝင်ခွင်ကျ တင်ထားသော တီဗွီကြီးရဲ့ နောက်ကို. . .အဲဒီဟာမလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်တစ်ဖက်က ဘယ်နှယ်ကြောင့် ရောက်ရှိနေရတာတဲ့ လဲ . . .။ ခုနကတော့“နင့်လက်က အမေမွေးတည်းက အဲဒီထဲ ရောက်နေတာမှ မဟုတ်တာ. . .နင် သွားထိုးထည့်လို့ သာ ဝင်သွားတာပဲ. . . .” ဟု ကြားလိုက်သလိုလို တော့ ရှိသား။ ဟုတ်သားပဲ . . .ဘာလို့ သွားထိုးထည့်ရတာတဲ့ လဲ. . .။ ဝင်လို့ ရတဲ့ လမ်းကြောင်းလေးတစ်ခုမြင်တိုင်း . . .လက်တစ်ဖက် ထိုးထည့်ကြည့်ပြီး . . . ပြန်ဆွဲနုတ်လို့ လည်း မရ. . .၊ ဒုက္ခရောက်နေတတ်ကြတဲ့ . . .စူးစမ်းလိုသော ကလေးပေါက်စတို့ ရဲ့ အရွယ်ကိုလည်း လွန်မြောက်ခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား. . .။

“ဘာ. . .ပြုံးပြုံးကြီး ရပ်ကြည့်နေတာလဲ. . .မော်ဒယ်လ်ရှိုး မဟုတ်ဘူး. . .”

ဘဲဥမက လွင့်ခနဲနေအောင် အော်လိုက်ပြန်သည် ။

“ခင်ဗျားကလည်း ဘယ်သူကမှ မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်လို့ မထင်ပါဘူးဗျာ. . .ထင်မိစရာလား. . .တီဗွီထည့်တင်ထားတဲ့ စင်အကန့်ရဲ့ နောက်ထဲ . . .ခင်ဗျားလက်က ဘာကြောင့် ရောက်နေရသလဲလို့ ပဲ တွေးနေမိတာ. . .”

“ဘာကြောင့်ပဲ ရောက်ရောက်. . အဓိက,က ပြန်ထွက်ဖို့ . . .။ ရှင် ဒီ လောက်မှ နားမလည်ဘူးလား...”

“နားလည်တယ်. . ဒါပေမဲ့ ရောက်နေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ ရောက်နေတယ် ဆိုရင်တော့ . . .ဒါတကယ်မှ ရောက်ရဲ့ လား. . . တစ်ခုခုကို အကွက်ဆင်နေတာများ လားလို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်တယ်...”

ဒေါသတွေ ထွက်ပြီးရင်းတအား ထပ်ထွက်လာရင်းဖြစ်နေသော မဘဲဥမှာ ညပ်နေသည့် တစ်ချောင်းကတော့ လှုပ်မရသည် မို့. . .ကျန်လွတ်လပ်နေသော သုံးချောင်းတို့ ကို အစွမ်းကုန် လှုပ်ရှားခြင်းအားဖြင့် သူမရဲ့ ဒေါသတို့ ကို အကြီးအကျယ်ပြသနေပေတော့သည်။ ။ လက်သီးဆုပ်လိုက်၊ လက်ဝါးပြလိုက်မီရာကို ဖမ်းသမ်းပြီး လှမ်းလှမ်းရိုက်လိုက်၊ ခြေဆောင့်လိုက် ဟိုကန်ဒီကန်လုပ်လိုက်။ တစ်ကြိမ်မှာ တော့ စုံခုန်လိုက်ရာက ညပ်နေမိသောလက်ကို ကိုင်နဲ့လိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် “ကျွတ်. . . ကျွတ်. . . ကျွတ်. . . ကျွတ်”. . .သံများ နှင့် အတူ သုံးဘက်သုံးတန် ယမ်းနေခြင်းများ လည်း “တိ” ခနဲ ရပ်သွားပါတော့သည်။ ။

ဒီလောက် ဆိုရင်တော့ . . .တကယ်ပြန်ထွက်လို့ ကို မရနိုင်တော့မှန်း . . . ၊ ဟန်ဆောင်အပိုတွေ လုပ်နေတာမဖြစ်နိုင်မှန်း... မိတ်ဆွေက သဘောပေါက် သေချာသွားပါပြီ. . . ၊ ကြည့်ရတာ နံရံကပ်စင်ရဲ့ အကန့်အခွက် တစ်ခုထဲမှာ သူ့ဟာသူ အံဝင်ခွင်ကျ ကွက်တိကလေး နေ,နေတဲ့ တိစ္ဆိကြီးကို နေရာရွှေ့မလို့ ကြိုးစားကြတာ ထင်ပါရဲ့ . . .။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွက်ကပ်ပြီး မဖြစ်ညစ်ကျယ်လောက် အားကလေးတွေ ထုတ်နေကြတာနဲ့ . . . ၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း မ, မနိုင်သည့် အလေးအပင် ပစ္စည်းမျိုးကို . . .တက်ညီလက်ညီနဲ့ ချိန်သားကိုက် မ,ကြရမဲ့အစား ရန်ဖြစ်ဖို့ ကိုပဲ ပိုအဓိကထားနေကြရတာနဲ့ . . .။

အပြီးသတ်ကျတော့ . . . တီဗွီက အကန့်ခွက်ထဲကနေ ရှေ့မထွက်ဘဲ . . .
နောက်ပဲပိုဝင်သွားကာနောက်ဘက်ကနေ ထိန်းကိုင်ဖို့ ထိုးထည့်
ထားဟန်ရှိတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကပဲ ညပ်ကျန်ပြီ. . .။

စင်ရဲ့ အကန့်က ရှေ့မှာ လည်း “အထစ်” တစ်ခု နောက်မှာ လည်း “
အထစ် ” တစ်ခုနှင့်တစ်ယောက်လက်ညပ်ပြီးချိန်မှာ ကျန်တဲ့ နှစ်
ယောက်ရဲ့ အားကလေးတွေလောက်နဲ့ . . . “ထစ်” နေတဲ့ တီဗွီကို ရှေ့ပြ
န်ဆွဲယူလို့ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့တာ. . .။ ကျကျနန ထိန်းကိုင်ပြီး မရ
မဲ့ နေရာမျိုးကို လက်တွေထပ်ထည့်လို့ မရတော့လောက်အောင် ကျပ်ည
ပ်ပြီးတစ်နေတော့တာ. . .။

အမှန်တကယ် ဆိုရင်တော့ သုံးယောက်လုံးပဲ ပြိုင်တူညပ်နေသင့်
တာ. . .။ သဘောပေါက်လိုက်ပြီလေ. . .။ သူ့ဟာနဲ့ သူ အေးအေးဆေး
ဆေး နေရာမှန် ဖြစ်နေတဲ့ တီဗွီကြီးကို မရွှေ့မလို့ ကြိုးစားကြသည် ဆို
ကတည်းကအောက်ထပ်ကလူရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ထိုက်လိုလို ဖြစ်နေသော ပ
စ္စည်းကိုအပေါ်ထပ်သို့ ရွှေ့ယူထားချင်ကြတာကလွဲလို့ဘာမှ မဖြ
စ်နိုင်. . .။ ဒါပဲရှိတာ. . .။ ဒီလောက် လိုချင်တပ်မက်စိတ်တွေများ ပြီး. .
စိတ်ပုပ်နေကြတဲ့ သုံးယောက်လုံးသာ တစ်ပြိုင်နက် ညပ်နေလို့ ကတော့
ဘယ်လောက် အားရစရာ ကောင်းထားလိုက်မလဲဘာမှ ကို မကူညီ
ဘူး. . . .ဘယ်သူမှ လည်း အကြောင်းကြားမပေးဘဲ. . . .အစာငတ်. . . ရေင
တ်နဲ့လှိုပြီးပဲသေသေ. . .။ ပစ်ကိုထားမှာ . . .။

ခုတော့ဖြင့် လုပ်ပေးရပါဦးမည်. . .။ တစ်ယောက် မိနေပေမဲ့. . . .ကျန်
နှစ်ယောက်က အလွတ်ကြီးဥစ္စာ. . .။ ကိုယ့်သဘောထားမှန်တွေကို သိပ်
ထုတ်ပြလို့ မရနိုင်သေး. . .။

မိတ်ဆွေက နံရံကပ် စင်နားသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလိုက်ကာ. . .

ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ညပ်တစ်နေသော်လည်း . . .အပေါ်အောက်တော့ အလွတ်ကြီး အချောင်ကြီး ဖြစ်နေဆဲ. . . တီဗွီကို . . . ညပ်ရက်သားကလေး “စွေ” ခနဲ အပေါ်သို့ မပေးလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းသက်သာလုပ်. . .အကောက်မကြိနဲ့ . . .ထိမိရင် နာမယ်. . .” စသဖြင့် အော်ဟစ်နေသော . . .ဘဲဥမရဲ့ အသံတို့ နောက်မှာ . . .တီဗွီနှင့် စင်နံရံတစ်ဖက်တို့ ရဲ့ ပွတ်တိုက်မိသံ. . .“တမြစ်မြစ်” နှင့်. . .ပစ္စည်းနှုတ်ယူ နှစ်ယောက်တို့ ရဲ့ “တကျွတ်ကျွတ် ” အသံတွေကလည်း ဆက်တိုက်ကပ်ပါလာကြသည် . . .။

မိတ်ဆွေနှင့်ကျတော့ အလွယ်ကလေး. . . “စွေ” ခနဲ တစ်ချက်နှင့် လွတ်မြောက်သွားသော ဘဲဥက. . .ထွက်လာသော သူ့လက်ကို မယုံသလို ကြည့်လိုက်. . .နေရာတကျ ပြန်ဖြစ်သွားသော တီဗွီရဲ့ ဘေးက သူ့လက်ဝင်ခဲ့ရာ လမ်းကြောင်းကို ပြန်ချောင်းကြည့်လိုက်နှင့်. . .။

“ဟိုဘက်က လက်ရှိနေတယ်ဆိုပြီး. . .ဒီဘက်နံရံဘက်ပဲ အတင်းတွန်းကပ်ပြီး . . .မတော့. . .တီဗွီနဲ့ စင်နံရံနဲ့ အတော်ပွတ်မိသွားတယ်ထင်တယ်. . .မြစ်မြစ်. . .မြစ် မြစ်နဲ့. . .”

“အေး. . . အတော်များ , များ သွားသလား မသိပါဘူး. . .ကျွတ်. . .”

“ဟဲ့ဟာမတွေ . . .နင်တို့ ကြည့်စမ်း. . .ပစ္စည်းပဲ ပူနေကြတယ်. . .ငါနာသွားသလား . . .ငါ့လက် ဘာဖြစ်သေးသလဲကျတော့ . . .တစ်ခွန်းမှ မလာပါလား. . .”

“ဘာမှ မဖြစ်တာ အသိသာကြီး ဥစ္စာ. . .”

“အေးလေ. . .နည်းနည်းလောက်ထိရင် . . . ဝက်သတ်သလို အော်မဲ့လှက”

လုံးလုံးရဲ့ မျက်မှန်ထူထူအောက်က မျက်စောင်းများက ဘဲဥထဲမှ တစ်ဆင့် မိတ်ဆွေဆီသို့ပါ ဆက်တိုက် သက်ရောက်လာသည် ...။

“ဪ... အဲဒီအခွက်တွေ အထစ်တွေက ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့ ... နေရာတကျ ပြန်ချမနေနဲ့ တော့လေ. . တစ်လက်စတည်း. . အပြင်အထိပဲ တန်းပြီးရောက်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ပေါ့...ရတယ်...အပြင်ရောက်လာရင် ပြီးရော. .ကြမ်းပေါ်ပဲ ချထားပေးရင် ပေးခဲ့. .ကျန်တာ ကို ယ့်ဘာသာတွေပဲ ဆက်လုပ်မယ်...”

အောင်မာ ...လာ,လာချေသေး...။ မိတ်ဆွေက တီဗွီကြီးကို နံရံက ပိစင်ပေါ်က အကန့်အခွက်ထဲ မူလပုံစံအတိုင်း အတိအကျကလေး ပြန်ချထားလိုက်ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်ခါရင်း. . . သူတို့ ရှေ့က လှည့်ထွက်လိုက်ပါသည် ...။

“ဟင်း... အတော်ကပ်ဖိုးကပ်ဖွဲ့နဲ့ စိတ်ထားလည်း မကောင်းတဲ့ သူပါလား...အပြင်ရောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါဆိုတာကို. . . တစ်လက်စတည်းလေးဖြစ်နေလို့ ပြောတဲ့ ကိစ္စ... ဘာမှ လည်း ထူးအပန်းကြီးနေရမှာ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

မိတ်ဆွေမှာ စကားနည်းရန်စဲ လှည့်ပဲထွက်ခဲ့ပါတော့မည်ဟု ကြံပြီးမှ ...မနေနိုင်ပြန်သောစိတ်က...ခြေထောက်ကို ပြန်လှည့်...ပါးစပ်ကိုလည်း ပွင့်ဟစေကာ...

“ဒါပေမဲ့ အကူအညီတောင်းသံမျိုး တစ်စက်တလေလေးမှ မပါတဲ့ . . . ခင်ဗျားရဲ့ အမိန့်စကားကြီးကို ကျုပ်ကလိုက်နာချင်မှ လိုက်နာမှာ ပေါ့. . .ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ခင်ဗျားပြောတိုင်း ကျုပ်က ဝမ်းသာအားရ တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်း...လိုက်နာနေရမှာ လဲ...”

“ဪ... ဒီလိုဆိုရင် ဘဲဥနဲ့ ကျတော့ ဆိုင်တယ်ပေါ့...”

ဘဲဥထဲမှ “မိလုံး” ဟု စူးစူးဝါးဝါးသံကြီး တစ်ချက်ထွက် လာပြီး . . .
လည်ပင်းကြီး စောင်းလိမ်နေလောက်အောင် . . . နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဒီ
ဘက်သို့စောင်းပြီး ပို့ထားသည့် ရွှေချီးကလည်း လုံးလုံးကို ဘယ်လိုမှ မ
နှစ်မြို့. . . သဘောမတူမျှနိုင်စွာ မလိုတမာကြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မိ
တ်ဆွေကတော့ ခပ်အေးအေး. . .။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလက်တစ်ဖက်လည်း တီဗွီစင်ကြားထဲ သွားထိုးထည့်
လိုက်ပြီး တွန်းညှပ်ပစ် လိုက်လေ. . . အဲဒီအခါကျ ဘယ်လိုအသံနဲ့
ပြောပြော. . . ကျုပ် လာကယ်ပေးမယ်. . . ခုကိစ္စကတော့ . . . ခင်ဗျားရဲ့
ပြောပုံဆိုပုံကို လက်မခံနိုင်တာအပြင် . . . တီဗွီကြီးကို ဒီနေရာကနေ
အပြင်ထုတ်ပြီး ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မ, သယ်ရွှေ့သွားမဲ့ ကိစ္စကိုပါ ကျုပ်က
သဘောမတူနိုင်တာ. . . ဒါဘုံပိုင်ပစ္စည်း. . . ကိုယ်လုပ်ချင်တိုင်း
လုပ်နေကြလို့ မရဘူး. . . ကျုပ်ဆန္ဒလည်း သေချာပေါက် လိုသေးတယ်. .
.ဒါပဲ. . .”

မိုးလင်းကတည်းက ရန်ဖြစ်အချင်းများ လျက် ရှိကြသော သုံးယောက်
သားတို့ ခုမှ ပင် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်း တစ်လက်ညှီ တက်ညီလက်ညီ
တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့ကာ. . .

“အဲဒီလို တစ်ခွန်းပြောပြီး တစ်သက်လုံး မောင်ပိုင်စီးထားချင်လို့ ရမ
လား၊ တကယ်ဆို ဒီတီဗွီကို သူလည်း သေချာ ကြည့်နိုင်တာ. . . ကြည့်ချင်
တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ . . . အလကား နေရင်း ရှာကြံပုပ်စပ်ပြီး. . . ကိုယ်နဲ့ အ
သုံးမဝင်တဲ့ ပစ္စည်းအပေါ်မှာ လည်း လောဘရမ္မက်က တွယ်ဖက်နေလို
က်တာ”

“ငါတို့ တီဗွီကြည့်ချင်တိုင်း သူရှိတဲ့ အောက်ထပ်ကို
ဆင်းဆင်းလာရပြီး သူ့အောက်ကျို့နေရသလိုချည်းပဲ ဖြစ်နေအောင် တ

မင်သက်သက် ယုတ်မာတာ. . . အဲဒါနဲ့ ပဲ ငါ့ကိုရီးယားကားတွေ လွတ်
နေရတာလဲ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ”

“ဒီအိမ်မှာ က လူလေးယောက် နေနေတာလေ. . . .ဆန္ဒခံယူပြီး
ဆုံးဖြတ်ချက် ချစရာရှိရင် မဲခွဲဆုံးဖြတ်ကြရမှာ ပဲ. . .ဒါတရားတယ်. ..
ကဲ. . .ခုကိစ္စမှာ တော့ သုံးမဲတစ်မဲ. . .”

ရန်ဖြစ်အော်ဟစ်နေမဲ့အစား ချက်ကျလက်ကျ စကားမျိုးဆိုဖို့ ကို သ
တိရနိုင်သွားသည့် လုံးလုံးကို . . .ကျန်နှစ်ယောက်က ခေါင်းတညိတ်ညိ
တ်နှင့် ဝိုင်းထောက်ခံလိုက်ကြသဖြင့် . . .လုံးလုံးက သူ့မျက်မှန်ထူကို တ
စ်ချက်ပင့်တင်ကာ . . .ခေါင်းကလည်း ခပ်မော်မော် ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာသာ သုံးမဲမကလို့ . . .ရန်ကုန်ထဲတင်ရှိတယ်ဆိုတဲ့
ကျန်တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးပါ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး မဲတစ်ရာနဲ့ တစ်မဲ
ပဲ ဖြစ်ပစေဦး . . .သဘောမတူနိုင်ဘူး. . . .ပယ်တယ်. . .ဒါပဲ. . .”

ဒီတစ်ခါတော့ မိတ်ဆွေက တကယ်ပဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည် . . .
။ သူတို့ ပြောသလို ကိုယ်လည်း ကြည့်ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တမင်
ယုတ်မာတယ်ဆိုလည်း . . .မင်းမိတ်ဆွေဟာ “အယုတ်တမာကောင်ကြီး
” ပဲထားပါတော့နော်. . .။ ပြောပြီးပြီလေ. . .မင်းမိတ်ဆွေ ဆိုတာ နဂိုတ
ည်းကမှ စိတ်အရှည်စားနဲ့ သဘောဖြူ အူစင်းထဲကမှ မဟုတ်ရပါဘဲ. . .
လို့ . . . ။

ဒီတစ်ကိစ္စမှာ . . .“ငါလည်း ကြည့်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ” ရယ်လို့ နား
အေးပြီးရော. . .ကြည့်နေလိုက်ရင်လည်း . . . အလားတူကိစ္စမျိုးတွေဟာ
နောက်နောင်မှာ ထပ်ခါတလဲလဲ. . . မပြီးနိုင် မပိုင်နိုင်. . .အထွန့်တက်
ပေါ်ပေါက်နေတော့မှာ ဧကန်မုချလေ. . .။ ဒါကို “ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး ”
ဟု သဘောထားလိုက်လျှင် “ဘာရယ်ဟုတ်တာ” တွေပါ ဆက်တိုက် တ

န်းစီပြီး ပေါ်ပေါက်လာမည်. . .။ ဧည့်ခန်းစားပွဲတွေရော. . .ထမင်းစားခန်း မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတွေရော. . .အားလုံး အပေါ်ရောက်ကုန်မည်ဖြစ်သည့်အပြင် . . . မင်းမိတ်ဆွေ ကိုယ်တိုင်သည် ပင်လျှင်. . .ကိုယ့်အထုပ်များ အိတ်များ နှင့်အတူ. . . ခြံအပြင်ဘက်သို့ ငုတ်တုတ်ကလေး ပြန်ရောက်နေရလောက်အောင် . . . တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကဲချင်လာကြလိမ့်မည်. . .။

“သဘောမတူဘူး” တစ်ခွန်းနှင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး လှည့်ထွက်နိုင်ခဲ့သည် မှာ . . .ကိုယ်မှ ဝင်မကူရင် . . .တိစ္ဆိကြီးက ဘယ်လိုမှ အိမ်ပေါ်သို့ မရောက်နိုင်တော့မှာ သေချာနေ၍ တည်း။ ကိုယ်ပြောခဲ့သလို သူတို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးပါ ခေါ်ပြီးဝိုင်းရွှေ့ကြရင်တော့ ရတာပေါ့လေ. . .။ ခုလောလောဆယ်အတွက် ကတော့. . .သူတို့ သုံးယောက်တည်းနဲ့ . . .ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မည်မဟုတ်. . .။ လက်တစ်ခါညပ်သွားဖူးပြီး၍ “ပျဉ်ဖိုးနားလည်” သွားသော ဘဲဥတစ်ယောက်က ခပ်ခိုခို လုပ်နေမှာ သေချာလျှင် ထစ်ခနဲရှိ ယှဉ်ပြိုင် တွက်ကပ်နေကြတော့သော စိတ်ဓာတ်တို့ နှင့် ဒီတိစ္ဆိက ရွှေ့ဖို့ နေနေ. . .လှုပ်ပင် လှုပ်လာတော့မည် မထင်ပေ။

မချောသုံးယောက် ခေါင်းသုံးလုံး ဆိုင်သွားကြတာကို . . .မီးဖိုခန်းထဲကနေ တစ်စွန်းတစ်စ လှမ်းမြင်နေရသည် . . .။ အဲဒီလို ခေါင်းသုံးလုံးဆိုင်ပြီး ပွတ်တွတ်ပွတ်တွတ်ဆိုတော့ . . .ခင်ဗျားတို့ ရွှေ့ချီးက ကြားမလား. . .။ ဟား. . .ဟား. . .အင်း. . .ဒါ ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး. . .။ ငါ့ကိစ္စက ကော်ဖီလေးဖြစ်ဖြစ် မနက်စာကလေး တစ်ခုခု စားရဖို့ . . .။

အင်မတန် ကပ်စေးနည်းကာ လက်ခက်ကြပုံရသော ထိုသုံးယောက်သည် . . .“မီတာခက လေးနဲ့ စားရမှာ ဆိုရင် ရှင့်တစ်ယောက်တည်း သုံးချင်တိုင်း သုံးနေတာကို ကျွန်မတို့ သုံးယောက်က နောက်ကနေ လိုက်ရှု

င်းမနေနိုင်ဘူး.. မသုံးနဲ့ ” ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ကာ.. အိမ်ကြီးတစ်
ခုလုံးက ရှိရှိသမျှ မီးပလတ်ပေါက်တို့ကို.. တိတ်အမည်းပြား အထူကြီး
တွေနှင့် လိုက်ပိတ်ကပ်ထားကြသဖြင့် .. ရေနွေးလေးနည်းနည်း ကျိုချ
င်ရင် တောင်.. .ဂေါက်ကလေး .. .လျှပ်စစ်ရေနွေးအိုးကလေးတို့ နှင့်
ကျိုခွင့်က မရှိပေ..။

သူတို့ ရဲ့ တိတ်တွေကို ဇွတ်ဆွဲခွာပစ်ပြီး ရန်ဖြစ်ရင်ဆိုင်ချင်ရင်တော့
ရတာပေါ့..။ သို့သော် ကိစ္စက ဒီမှာ တင် ပြတ်မှာ မဟုတ်..။ မီတာဘီ
လ် ထွက်လာရင်. . .တစ်ဖက်စောင်း နင်းကြီး ဝိုင်းဆုံးဖြတ်
သတ်မှတ်ကြတော့မှာ က သေချာပေါက်မို့ .. .စကားက များ ပြီးရင်း ထ
ပ်များ နေရဦးတော့မှာ ...။

ကိုယ့်ဘာသာ အဆောင်နေရတုန်းကမှ ...အဆောင်ပိုင်ရှင်က...ထ
မင်းဟင်းချက်စားဖို့ ခွင့်မပြုပေမဲ့ လျှပ်စစ်ရေနွေးအိုးလေး တစ်လုံးတော့
ထားခွင့်ပြုသေးတာ. . .။ မိတ်ဆွေတို့ တစ်တွေဟာ အဲဒီရေနွေးအိုးက
လေးထဲမှာ ပဲ.. .ထမင်းလည်း ထည့်ချက်.. .ကြက်ဥတွေ ဘာတွေလည်း
ခိုးကြော်. . .တစ်ခါတလေကျတော့လည်း .. .ဟင်းကလေးတစ်ခွက်ပါ
လုံးချက်ချက်. . .။ ရှည်လျားချင်တဲ့ သင်္ကေသံသားတို့ က .. .ဆီပါသတ်
ချင်ကြသေးရင်တော့.. .အဆောင်ပိုင်ရှင်က...

“ဟဲ့...ညော်သလိုပဲ ...မွေးသလိုပဲ...” နဲ့ ...သူသိကြောင်း အဟန့်
သဘော လုပ်ပြတတ်ပေမဲ့ .. .ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြီးတော့.. .နင်ပဲငဆ
မတားမြစ်...မကိုင်တွယ်တတ်ပါ..။ ဒီမှာ ကတော့လား...။ အုပ်စုအား
ကိုးနဲ့ ဝိုင်းများ ပင် ရိုက်ကြမလား မပြောတတ်ပေ..။

ထုံးစံအတိုင်း . . .လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သာ. .
.ခြေညောင်းခံ .. .အကုန်အကျခံပြီး သွားရရုံပေါ့..။

